

festivalové listy

3. číslo

17. října 2015

51

mfp
mezinárodní
festival
poezie

**kulturní
zařízení**
města Valašského Meziříčí

Soutěž amatérských recitátorů z České a Slovenské republiky pořádána Kulturním zařízením města Valašského Meziříčí a městem Valašské Meziříčí za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, CS Cabot a Fondu kultury Zlínského kraje, ve spolupráci s NIPOS ARTAMA Praha a Národním osvětovým centrem Bratislava, DUHA - kulturním klubem u hradeb Prostějov a Mestským kultúrnym strediskom Dolný Kubín.

Listina oceněných 51. ročníku MFP

I. kategorie

1. Tereza Svěráková
(Pelhřimov - ČR)

2. Martin Mokrý
(Jeseník - ČR)

3. Frederika Kašiarová
(Dačov Lom - SR)

II. kategorie

1. Alžbeta Jurkovičová
(Trnava - SR)

2. Vladimír Soldán
(Velká Dobrá - ČR)

3. Eva Hadravová
(Praha - ČR)

Speciální ocenění

Cena Jiřího Brolla
Tereza Svěráková
(Pelhřimov - ČR)

Cena Vladimíra Justla
Terézia Pravdová
(Trnava - SR)

Cena Starosty
města Valašské Meziříčí
Alžbeta Jurkovičová
(Trnava - SR)

Cena Jiřího Demla
Terezie Jelínková
(Praha - ČR)

JIŘÍKOVO VIDĚNÍ

Když srdíčko nestačí

Vždycky tři týdny před začátkem MFP mě jme hrůza a začínám horečně přemýšlet, jaké téma si pro letošek vybrat pro tři různá vidění. Nejhorší je vždycky začít, protože téma obvykle nechodí samo. I když – tentokrát přece jen přišlo. Na propagačních materiálech jednoho nakladatelství na mě zničehonic vykoukl tento krátký textík:

Zuzana Kopecká
Komár

*Nejvíce večer
to si bzučí,
až mi z toho bolí uši.*

//

*Člověka to namíchne,
když se do něj zapíchne.*

(Z knihy *Veselé básničky*.)

Zamrkám, promnu si oči, podívám se znova – pořád to tam je. Nejdříve mě napadla taková ta tři anglická písmenka, kterými zvláště mladí lidé vyjadřují velký údiv, a pak jsem začal pátrat po původu tohoto. Zjistil jsem, že básnička opravdu nemá useknutý začátek, opravdu je tam to „mi“ a opravdu to někde vyšlo tiskem. Ba co vyšlo, on je to učiněný bestseller. Nevím, kdo víte a znáte, ale jedná se o dílko spisovatelky, jejíž sbírka *Básničky od srdíčka* byla vydána už 14× (!) A kdyby jen ta, také *Veselé básničky 1 a 2*, *Hádanky od srdíčka*, *Abeceda od srdíčka* a další úspěšné kousky.

Jsou prý určeny „jak pro výuku, tak i pro potěšení v kruhu rodinném“ a jsou psány „záměrně

jednoduchým, dětem srozumitelným jazykem“. To je záslužný záměr. Tak píše Hrubín, Seifert, Frynta – no, dobře, to je trochu vyšší liga, ale nemusíme chodit tak daleko, třeba básně/písne Jaromíra Nohavici ideálně splňují kritéria jednoduchosti, srozumitelnosti, a navíc jsou ještě vtipné. Mohl to být omyl, špatný výběr, takže si půjčuji knihu a bádám dál. A nacházím, posuďte sami:

Mamince

*Moje milá maminko,
už nejsem miminko,
abych Tě zlobila.*

*Snad někdy, maminko,
zazlobím malinko,
to jenom, abys
o mně věděla.*

Tak si říkám, nemusím pořád psát jen o krásné poezii, uděláme jeden díl Vidění trochu jinak. Nebudu ani moc psát, prostě čtete a bavte se, bude to pro Festivalové listy příjemné osvěžení. ...no dobře, možná jsem moc zlý. Kromě často pochroumaného rytmu, občas spíš asonance místo rýmů a nepochopitelného používání částic všude možné to není zas tak hrozné. Prostě emotivní, rozjásané básničky pro opravdu malé děti, aby se radovaly ze světa a naučily se vztahu k věcem a lidem (ještě mrkněte na ukázkou doprovodných ilustrací). Jenomže, ty hádanky...

*Nosí plínky, dudlíka,
v noci občas zavzlyká.
Maminka ho nakrmí,
jediná mu rozumí.
Do kočárku peřinky,
ještě že je malinký. (Miminko)*

Nevadí, že hádanka je zodpovězena hned na prvním řádku, že ne? A ten cimrmanovský „úkok stranou“ v posledním verši? Dalo by se psát tak dlouho, a místa tak málo. Možná mi trochu utekla nit, ale dejme přednost poezii v hádankách:

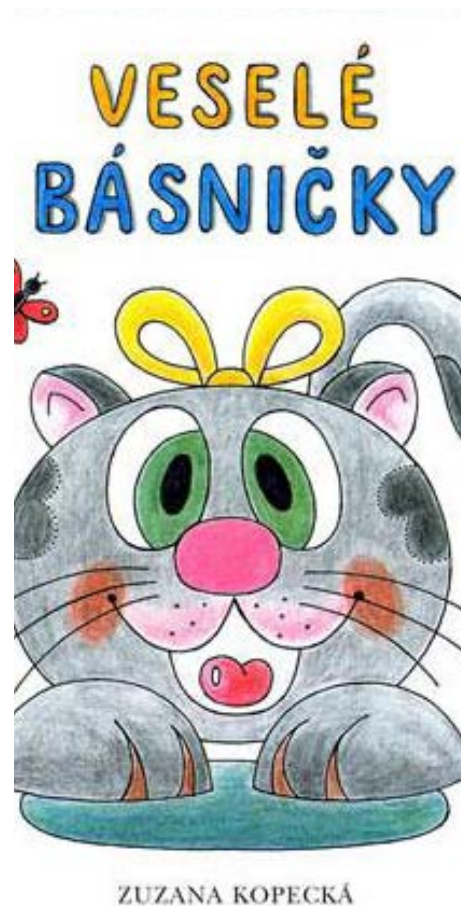
*Přinesli v košíčku
chlupatou kuličku.
Vzala jsem ji do náručí,
kouká, kouká, tiše kňučí.
Usmívá se konvalinka,
vždyť je pod ní kalužinka. (Štěňátko)*

*Maminka Beátka
měla tři koťátka.
Jedno bílé
druhé černé
a to třetí skoro stejné.
Ale to vám povídám,
že je sotva uhlídám. (Kočka)*

*Volant, svičky, jedna páka,
rychlá jízda lidi láká.
Spojka, plyn a převodovka,
jezdí ke mně nehodovka.
Stojím peněz hromadu,
zvládnou couvat dozadu. (Auto)*

Couvat dozadu? Proč ne. Ale nebojte se, nejsou všechny hádanky tak snadné, co třeba: Jede kočí, má sto očí, do každého něco strčí. (Struhadlo) Na kterém moři není ani kapka vody? (Na mapě) A něco hezkého na závěr: Je velké jako jablíčko, a kůň to z jámy nevytáhne. Copak to je? Klubíčko přece...

Jiří Jurečka

EXTROVNA – KULTURNÍ POZOROVATELNA
KAVÁRENSKÉHO POVALEČEZpěvačka Zuzana Homolová natočila
album Medzi dvomi prázdnotami
s kytaristou Milošem Železnákem

Zuzana Homolová, první dáma mezi písničkářkami slovenské scény, vydala šesté studiové album *Medzi dvomi prázdnotami*. Vždy svá, na první poslech i pohled zapamatovatelná, noblesní, osobitě prostá, nepřehlédnutelná, nedolatelná grácií i projevem..., tak se bratislavská zpěvačka už na počátku sedmdesátých let zapala do historie folku i v Čechách a na Moravě. Studiové projekty, které dávno přesáhly žánr v tradičním smyslu jeho vnímání, vždy realizovala s českými i slovenskými hudebníky, vynikajícími nad jiné přinejmenším osobitostí. První album *Čas odchádza z domu* (1989, rozšířená reedice 2010) s Vladimírem Mertou, Janem Hrubým a studiovou skupinou *Dobrá úroda*, druhou desku, jak už prostý název *Homolová & Stivín* (1991) napovídá, s mistrem jazzové improvizace Jiřím Stivínem, pozdější *Slovenské balady* (1995) s Moravcem Vlastou Redlem.

Lidovým písničkám věnovala i dvě následující kolekce. Album *Tvoje duši zahynutí nedám* (2005), v hudební produkci kytaristy Dana Sa-

lontaye z alternativního Longitalu a folklorního houslisty Sama Smetany, s ní nahrávala skutečně pozoruhodná sestava: pekusisté Ajdži Szabo a Eddy Portella, basista Oskar Rósa, varhaník a pianista Marián Varga, hráč na mandolínu Martin Zajko, na barokní fagot Juraj Korec a na dudy Rastó Andris. Další, v instrumentaci trochu úspornější deska *Net vekšeho rozkošu* (2012), je vlastně albem skupiny, která si říká *Trojka Zuzany Homolové*. Hlas zpěvačky ve studiu doprovázeli pouze její stálí spoluhráči z koncertů, na kytary, buzuki, arabskou loutnu i kontrabas Miloš Železnák, a na housle, mandolínu a perkuse Samo Smetana, který se opět ujal hudební produkce.

Popravdě, každé album Zuzany Homolové je v kontextu české i slovenské folkové scény, alternativní hudby i world music výjimečné, a není až tak důležité, zda to nebo ono posbíralo nějaká oficiální ocenění, či nikoli. Výborný byl už její první singl se slovenskými lidovkami *Išlo dievča na vodu* a *Býval v horách jeden mlynár*. Přišla

k němu jakousi zvláštní oklikou, přes slovenskou televizi. Na jaře 1973 ho vydal bratislavský Opus díky iniciativě dramaturga edice lidové hudby Viktora Szarky, kterého ty balady zaujaly v televizním filmu Petra Hledíka z cyklu *Otec můj a mati moja*. Dalo by se předpokládat, že vydavatelství, jež si hledělo slovenských talentů, nebude s dlouhoohrající deskou nadané folkové zpěvačky otálet. Návrh na LP Zuzany Homolové se prý tenkrát v edičních plánech Opusu objevil, ale zázraky se holt neděly ani na Slovensku. Bratislavský Opus v 70. letech vydával Ursinyho i Vargu, ale Homolová si na první velkou desku musela počkat ještě dlouhých šestnáct let.

Ružomerská rodačka (vlastním jménem Dobromila Baloghová), s francouzskou zkušeností ze studií na l'Université de Poitiers v Tours v letech 1968 - 1969, mezitím působila jako pracovnice Krajského osvětového střediska, později, od roku 1975, učila na výtvarném oboru LŠU v Bratislavě. A jistě..., občas koncertovala. Jaroslav Hutka ji v programech písničkářského sdružení Šafrán představil také pražskému publiku na scéně Baráčnické Rychty. S objevitelským nadšením tu hrála folkovým spiklencům už zapomenuté lidové balady ze Slovenska a místo glosujících projevů mezi písničkami zpravidla nechávala magická poselství dávných příběhů jen tiše doznív v potlesku.

Po zániku pražského Šafránu Homolová hrávala se slovenskými písničkáři. S Dušanem Valúchem, Ivanem Hoffmanem, Milošem Janouškem a dalšími účinkovala v pořadech volného společenství Slnovrat, které si tenkrát vybudovalo základnu v bratislavském klubu U Rolanda. A vedle interpretace lidových písní začala v té době zhudebňovat poezii Viery Vincové a také Milana Rúfuse, pak i texty Hoffmanovy a Janouškovy. Ale největším dílem původních textů do jejího repertoáru nejspíš přispěl další ze slovenských písničkářů Pavel Malovič. Tyto zhudebněné texty v kombinaci s lidovkami se nakonec objevily také na její první LP desce *Čas odchádza z domu*. Ze zhudebněných textů Pavla Maloviče a několika dalších autorů byla pak sestavena druhá deska, již Homolová nahrávala se Stivínem.

K podobnému repertoáru se teď Zuzana Homolová vrací na albu *Medzi dvomi prázdnotami*. Písně s poetickými texty Milana Rúfuse, Mily Haugové, Tiny Diosi, Boženy Trilecové, nebo Michala Chudy hrávala kdysi na sólových koncertech, příležitostně v literárních programech. Nicméně, v rukou kytarového šamana a hráče na další strunné nástroje Miloše Železnáka se ty staré, dosud nevydané písně proměnily v současnou

Zuzana Homolová.

alternativní hudbu. Rozpoznáme tu Železnákův autorský, instrumentační i aranžérský rukopis v meditativně laděných polohách a zřetelně patrná je i jeho interpretační virtuozita a schopnost experimentovat se zvuky, aniž by se při tom rozpadala písňová forma. Pro pořádek je však na místě připomenout, že zde hraje také Michal Balla na dechové nástroje, tenorsaxofon, klarinety i flétnu, a zvukovými efekty přispěl Tobiáš Potočný. A také bychom měli zmínit, že ve výběru vhodného repertoáru se zde objevila i jedna nová píseň. Text *La Main* (Ruka) napsala Suzanne Renaud, francouzská manželka básníka, překladatele a grafika Bohuslava Reynka, autorem hudby je baskytarista kapely Chi-

naski Ondřej Škoch. Homolová s ním tu píseň nazpívala dvojjazyčně pro album *Prší na habry* (2014), věnovaného zhudebněným překladům poezie francouzské básnířky. V Železnákově aranžmá ji teď sama za sebe znovu natočila ve francouzštině.

Zuzana Homolová a Miloš Železnák tu na ploše necelých čtyřiceti minut pozvedávají písňové útvary na koncentrovanou výpověď, která posluchače oslovuje v několika rovinách nepodbíživou krásou slova i hudebního a pěveckého projevu. Po letech úprav a vlastních interpretací lidových písní se Zuzana Homolová na albu *Medzi* dvomi prázdnotami vrátila „v intimním osvětlení“ k tvorbě, v níž se zřetelněji zrcadlí její

vlastní pocity. Přichází tak k posluchačům delší a trnitější cestou, nemluví o tom, že publikum tentokrát musí jít zpěvačce naproti. Že autentické, ničemu nepodobné obrazy té zhudebněné poezie, zarámované do nepředvídatelně propletených tónů strunných a dechových nástrojů, rozjasní své barvy jen spřízněným duším, jen „bratřům a sestrám jedné krve“. Album *Medzi* dvomi prázdnotami je zkrátka určeno těm, kteří čas naslouchání nepovažují za ztracený. Těm, kteří od písně čekají něčím důležité sdělení a ne jen hlukovou kulisu, jíž mnozí z nás potřebují, aby se nezbláznili z ticha.

Karel Prokeš

Na slovíčko s vítězkou

Alžbeta Jurkovičová se bezesporu řadí mezi nejvýraznější tváře MFP. Letos do Valašského Meziříčí zavítala již po páté a za svůj skvělý přednes si nejenže vysloužila největší divácký potlesk, ale zároveň získala hned dvě ocenění. Kromě prvního místa si domů odveze také Cenu starosty. Podle čeho si Alžbeta vybírá texty? A jak se na recitační soutěže připravuje?

Vzpomeneš si na svou úplně první recitační soutěž? Co jsi přednášela a kolik ti bylo?

Bylo mi osm a recitovala jsem velmi vtipný text od Kristy Bendové. Na přesný název si zrovna nevzpomenu. Byla to absurdní dětská povídka o tom, co všechno by se stalo, kdyby nebyly hodiny. Přednášela jsem ji na regionální soutěži Hollého památník.

Podle čeho si vybíráš texty?

Podle toho, co je mi blízké. Letos jsem si nechala trochu poradit. První text jsem si sama poskládala z autobiografické knihy, kterou napsala herečka Liv Ullmanová. Čin – čin zase původně byla sedmdesátistránková báseň, kterou jsme zkrátali.

Alžbeta Jurkovičová při recitaci *Premeny autorky Liv Ullmanové*.

Všimla jsem si, že si většinou vybíráš vtipné, případně trochu nahořklé, ale stále humorné texty. Jaké knihy a filmy máš ráda?

Co se týče knih, v poslední době jsem si oblíbila biografie a autobiografie. Jde to vidět i na textech, které jsem letos recitovala. První byl výsek z té knížky Liv Ullmanové a vlastně i Čin – čin je v podstatě biografie (smích). Na začátku se v básni povídá o tom, jak se narodil a ke konci se příběh přesouvá k další generaci. Dále mám samozřejmě ráda vtipné a absurdní filmy i knihy.

Kolik času ti recitace v průměru denně zabere?

O denní rutině mluvit nejde. U prvního textu je to šest měsíců, co jsem ho poprvé recitovala a od té doby se ho průběžně snažím vylepšovat. Na ty humornější texty se snažím dívat každý den, abych je vychytala a případně přidala nějaké nové fóry. Kolikrát si na ně vzpomenu, když jdu třeba po ulici a od kolemjdoucích uslyším nějakou zajímavou intonaci nebo zachytím povídání malých dětí...

Máš na festivalu kamarády?

Každý rok tu potkávám plno nových lidí. Za rok ale člověk také někdy bohužel i zapomene. Je dost zajímavé, že někdy tuším, o koho se jedná, ale až podle toho, co z něj při recitaci vyzařuje, si vzpomenu konkrétně. Plno kamarádů mám samozřejmě i z Kubína, už se známe roky. Tady se zase vždycky těším, kteří ze známých českých recitátorů dorazí. Doufám, že i dneska večer poznám nové kamarády.

Máš v současné době nějakého učitele? Nebo na textech pracuješ sama?

Sice teď studuju v Brně, ale doma na Slovensku mám stále svou lektorku, se kterou jsem pracovala předtím. Ráda si k ní chodím pro rady. Taky je zajímavé se občas poradit i s kamarády, kteří se mnou recitují na Kubíně nebo i tady. Ono se říká, že večery jsou jenom party na pokojích, ale ve skutečnosti to není jen karaoke z notebooku, občas si i vzájemně poradíme s texty nebo kostýmy.

Co studuješ?

Právě jsem v bakalářském ročníku Skandinávských studií na Masarykově univerzitě v Brně, takže mi teď nejvíce času zabírá studium a příprava na bakalářku.

A co potom? Plánuješ cestu do Švédska?

Ráda bych pokračovala v magisterském studiu. Švédsko jsem už párkrát navštívila a bylo by super jet tam znovu. Občas být tady, občas tam.

Kdo je tvým nejoblíbenějším skandinávským autorem?

Velmi mám ráda právě Liv Ullmanovou. Kniha, ze které pochází text, který jsem recitovala v prvním kole, je jedna z mých nejoblíbenějších. Mám ráda i filmy, ve kterých Liv hrála (většinou Bergmanovy filmy). Je neskutečně zajímavé je porovnat s osobností, kterou poznáte z její autobiografie. Proto jsem si ji vybrala. Každý by si mohl tu knížku přečíst a vidět ten rozdíl mezi její osobností a filmy.

Ptala se Tereza Volfová.

Postřehy laika

PO VČEREJŠKU MÍRNĚ ZKLAMÁNÍ

Musím přiznat, že po včerejšku jsem měla vysoká očekávání a dnešní druhé kolo mě krapet zklamalo (trochu jsem doufala, že se tentokrát soutěžící oprostí od tolika nářků). Bohužel jsem zatím příliš nepřišla na chuť vážným až tragickým textům. Raději dám přednost poslechu humorných básní, oslavujících život, nebo politické satíře. Ale kdo ví, možná jednou (i když v dohledné době to asi nebude) přece jen k tzv. černým textům jednou dospěji. Kdyby mě pasovali do role "laického porotce", až na menší změny, bych na stupínky vítězů poslala ty samé recitátory, jako na ně postavila naše opravdová porota. Vítězky Alžběta s roztomilou Terezou Svěrákovou příjemně osvěžily ovzduší ztěžklé

přemírou depresivních a mnohdy (snad mi bude odpuštěn ten výraz) až patetických přednesů. Terčina nápaditost, hravost a rozpustilost pro mě byla milým překvapením. Ocenila bych také Vojtěcha Hejtmánka, kterému se výběrem textu o ztraceném Brežněvovi také podařilo recitační dopoledne příjemně zpestřit. Martin Mokřý zase dokázal Apollinaira podat natolik působivě, že jsem se opravdu cítila, jako bych se nacházela v o více než století mladší Francii. Tereze Jelínkové zase nelze upřít originalitu, která se však bohužel s příliš kladnou odezvou ze strany porotců nesetkala. Druhé kolo noblesně uzavřel Vladimír Soldán, jenž svým nenuceným přednesem, řekla bych zaslouženě, vydobyl druhé místo.

Tereza Volfová

Mária Nagyová

Vít Staša

Tomáš Hodermarský

Vojtěch Hejtmánek

Nina Pompošová

Roman Poliak: „I běžné věci v sobě mají poetický přesah“

Roman Poliak při recitaci textu Z nočníka autora Dušana Mitana.

V prvním kole zaujal svou přímostí, nasazením a schopností vyvolat dojem naléhavosti. Ve srovnání s předchozími účinkujícími připomínalo jeho vystoupení slam poetry. Reč je o Romanovi Poliakovi, který na letošním Mezinárodním festivalu poezie vystoupil v prvním kole s texty Z nočníka od Dušana Mitana a Kremeň od Vaško Popa v kole druhém. Do Valmezu přijel soutěžit podruhé.

Jak dlouho podobné soutěže a festivaly navštěvuješ?

V podstatě od té doby, co chodím na ZUŠku uměleckou školu, což je letos asi sedmý rok. Možná o trochu víc. Každý rok se účastním krajské přehlídky divadel a poezie Hviezdoslavův Kubín, odkud se postupuje sem.

Které texty se nejraději pro své výstupy vybíráš, které tě nejvíc oslovují?

Ty, které jsou osobní a které nějak reflektují můj život. Myslím, že je přirozené, že člověk si vybírá texty, s nimiž se ztotožňuje. Nejvíce mě berou texty, kde zkrátka poznávám sám sebe. Kde si řeknu: „Wow, to je přesně ono. Toto se mi děje. To je přesně z mého života.“

Jaký je tvůj vztah k poezii?

K poezii mám dost osobní vztah, nějakou i píšu, pakliže se to vůbec dá nazvat poezií. Čím jsem starší, tím výraznější mám pocit, že život je poetický. Člověk je vychováván tak, že poezie je něco vyššího, nadreálného, metaforického a vesmírného, zkrátka nic o těle nebo o tom, co se skutečně děje. Postupem času vnímám, že i ve světě je něco poetického a i ty běžné věci mají v sobě nějaký poetický přesah, jestli se to dá takhle říct.

Říkal jsi, že sám píšeš. Napadlo tě třeba někdy vystoupit se svými vlastními texty?

Napadlo mě to, ale ještě jsem to nezkoušel. Dělal jsem divadlo, do kterého jsem svoje texty zahrnul, částečně v jedné inscenaci.

Publikuješ i někde, nebo zatím tvoříš převážně do šuplíku?

Mám svůj internetový blog, ale snažím se vydávat také sbírky, které lidem nabízím volně si stáhnout, přečíst a podobně. Jde v podstatě o velmi rozvolněnou poezii. Nikdy jsem nebyl na žádném kurzu, o poezii po technické stránce nic nevím. Dalo by se to asi nazvat intuitivní poezií.

Jak je to u tebe s trémou? Podařilo se ti ji překonat, nebo s ní nějak pracuješ a využíváš její potenciál?

Při recitaci mám vždycky trému. V tom divadle je to trochu jiné v tom, že se to mění v jakýsi pocit zodpovědnosti než v trému. Ale při recitaci trému mám, protože člověk nic neskryje. Stojí na jevišti, je nasvícený, všichni se na něj dívají. V divadle je pořád neustálý pohyb a některé věci se zkrátka přehlédnou a ztratí. Obecně si myslím, že bez trémy by to na recitační soutěži ani nefungovalo, je v tom adrenalin, který podporuje ve výkonu a pomáhá v soustředění.

S tím právě souvisí i další otázka. Když recituješ, soustředíš se především na text a na jeho interpretaci, nebo naopak výrazněji vnímáš publikum? U začínajících recitátorů, a vůbec u lidí, kteří mají vystoupit před početnější skupinou lidí, může nastat chvíle, kdy jsou rádi, že to vůbec ustojí.

Jí. Soustředí se především na sebe, aby tzv. neztratili půdu pod nohama.

Podle mě je ten přednes o vysílání nějaké energie. U některých textů je to lehké, respektive přirozené, co se týče zaměření. To byl například i text, který jsem přednesl v prvním kole. Je přirozené komunikovat s ostatními lidmi, a šlo mi o to navodit atmosféru, že si povídám s přáteli. Na druhou stranu jsou ale texty pochmurnější, u kterých zase vzniká přirozená tendence jít do sebe, uzavřít se. O tom je asi to recitačnické mistrovství, otevřít a předat publiku to, co je skryté. Podle mě existují introvertní a extrovertní texty.

A ty sám sebe vnímáš spíše jako extroverta nebo introverta?

Život je vlastně takový jeden velký přednes. Hlavně je to o lidech, kteří jsou kolem mě. Když jsem mezi lidmi, kteří jsou introvertní a nechtějí komunikovat, nechci komunikovat ani já. Na druhé straně jsou momenty, kdy hulákám na celé kolo, a nedokáže mě nikdo zastavit.

Jaké vlastnosti podle tebe recitační soutěže rozvíjí? Pozoruješ na sobě nějaký vývoj a proměny?

Určitě. A hodně. Myslím, že jak se učím recitovat a věnuju se divadlu, učím se komunikovat na rovinu, přemýšlím nad věcmi, nad kterými běžně nepřemýšlím. Pro mě je to něco jako obrovský sebevýchovný prostředek.

Máš představu, kudy by ses chtěl dále ubírat?

Rád bych studoval alternativní divadlo. To je můj momentálně vytyčený cíl.

Marek Adamík

Nikdy jsem neprobendila tolik nocí, jako tady na Valmezu...

Jana Trojanová jako tajemnice poroty.

Jana Trojanová na festival poezie do Meziříčí svého času pravidelně jezdila jako soutěžící. Dnes už je profesionální herečkou a od loňska si vysloužila funkci tajemnice poroty.

Co to vlastně znamená být tajemnicí poroty?

Oslovila mě loni na padesátý ročník organizátorka Hanka Marková. Dušan Utinek, který sem jako tajemník jezdil, tehdy nemohl. Jezdila jsem na Valmez kdysi recitovat, a tak usoudili, že bych teď mohla občas něco lidem říct a možná bych při soutěži dokázala navodit klidnější atmosféru. Moje první otázka byla, jestli – proboha – nebudu muset něco počítat. Nemusím. Myslím si, že slovo tajemník není úplně ideální termín. Jsem spíše moderátor soutěže. Ten, co koordinuje, kdo půjde na jeviště recitovat nebo oznamuje, kolik má kdo bodů. A občas soutěžící a publikum ovlaží nějakou jinou příjemnou větou.

Jak vzpomínáte na dobu, kdy jste sama soutěžila?

Vzpomínám na to dobře, na Wolkrův Prostějov, na Valmez i na Poděbradské dny poezie. Na Valmezu se mi vždy recitovalo o trochu líp díky komornějšímu prostředí. Měla jsem ale poněkud ostých ze slovenského osazenstva. Slovenština je nádherný jazyk a vždycky jsem měla pocit, že ti Slováci to mají perfektně připravené a velmi emotivní. Museli jsme tvrdě bojovat, abychom mohli vůbec obstát. Každopádně to byla příjemná setkání a jsem ráda, že můžu být dál v kontaktu s těmito soutěžemi a vracet se, i když tady jako vystudovaný člověk už nemůžu soutěžit.

Cítíte nějaký rozdíl mezi dobou, kdy jste recitovala, a tím, jaké je to dnes?

No, zase to není tak dávno... Těžko se to srovnává. Tehdy jsem byla přímý účastník a soutěžící, teď to vidím s odstupem jinýma očima. Mám pocit, že každý rok je to trochu jinak, ale nedá se říct, jestli je úroveň vyšší, nebo nižší.

Tak nehodnotme úroveň a nepočítejme body.

Co emoce kolem?

Tehdy pro mě bylo všechno emotivní. Když jsem tady říkala třeba Rilkeho Slepou, a někteří porotci, kteří mi třeba moc nefandili, mi pak zvedli vyšší body. To byly velké emoce. Vzpomínám si, že vždy, když jsem dorecitovala, tak jsem si říkala, že už nikdy recitovat nebudu, že mi ty nervy za to nestojí. Teď vidím, jak je to moc pěkné, a když z festivalu přijedu, mám strašnou chuť nějaký text si taky udělat. Chválabohu, že se živím jako herečka a moderátorka a občas samozřejmě nějaké pořady týkající se poezie dělám. Na divadle je to samozřejmě horší, trend komedií a různých lacinějších nebo spíše komerčních představení je stále silnější...

Takže vás dodnes festival inspiruje?

Vždycky mě to pozitivně nakopne. Přijedu domů a hned si vezmu nějakou oblíbenou sbírku poezie. Nebo tady naopak slyším zajímavé texty, které jsem dříve neznala. Zapátrám po nich, mám chuť s nimi pracovat. Pro účastníky těchto festivalů je proto důležitá nejen soutěž, ale i tato

přehlídka inspirace. Je to místo, kde se lidé rádi setkávají, kde vznikají nejen přátelství, ale občas si tady někdo dohodne i nějakou práci. Na tento festival moc vzpomínám i proto, že asi nikdy jindy jsem neprobendila tolik nocí. Upřímně řečeno jsem svého času přesně věděla, v kolik hodin která hospoda zavírá. Letos shodou okolností recitovala Eva Hadravová Lešanské jesličky. To je text, který jsem tady taky dělala ve druhém kole. Pamatuju si, že jsem předtím dnem spala hodinu a půl a nebyla jsem si na jevišti jistá, jestli ten text vůbec dořečnu...

Nu, to jsou vcelku pikantní vzpomínky... Co vám účinkování na festivalech dalo do profesionálního života?

Pomůže to komukoli a je jedno, jestli se bude živit uměleckým přednesem profesionálně. Ať už bude hrát divadlo nebo moderovat v rozhlase, vždycky mu to dodá pocit sebedůvěry a trošičku jistoty. Obvykle se člověk nebojí vystoupit mezi lidmi, protože zná ten pocit a dovede s ním pracovat. Moc důležitý je ten vzácný moment propojení s publikem, kdy se člověku daří předávat to, co chce. Fungující kontakt s publikem, to je neuvěřitelná chemie. To je věc, která se mi strašně moc líbí na divadle. Občas něco točím pro televizi nebo dělám externě pro Český rozhlas Vltava a při tom mi tento pocit, přímá reakce lidí, moc chybí. Snažím si představovat ty posluchače, ale pořád před sebou mám jen neživý mikrofon nebo kameru. Tady dole v sále M-klubu nebo kdekoli na divadle, tam ty emoce

proudí, je tam úžasná atmosféra a energie. Duch autorů, kteří už třeba dávno nežijí, emoce lidí, kteří vám přišli fandit. To vše visí ve vzduchu. Je to absolutně nepřenositelný pocit, který si každý recitátor nese po zbytek život. Někdo to provozuje dál jako své povolání nebo koníček, nebo si prostě jen uchovává krásnou vzpomínku na Valašské Meziříčí a chvíle s poezií.

Co v poslední době čtete, co vás zaujalo?

Prodírala jsem se celkem dlouhou texty Jiřího Šalamouna. Měl letos osmdesátiny a točili jsme při této příležitosti s Vaškem Knopem céděčko jeho poezie a vzpomínek. Zabývám se také texty Jiřího Žáčka, se kterým taky spolu-

pracuju. Moc ráda se vracím k Marině Cvetojevoj, ale i k Rilke, jehož poezii jsem měla vždycky ráda. Snažím se orientovat v Holanovi a Šiktancovi, ale neříkám, že se mi to vždy zcela daří. Pracuju jako herečka na volné noze a v poslední době mám docela hodně pracovních víkendů. Tak doufám, že po řadě vánočních koncertů bude nějaký čas na to, abych zalezla do klidu a zapátrala ve svých knížkách. Teď jsem se přestěhovala a mám novou knihovnu nadupanou knížkami. Některé z nich jsou celkem skvosty. Ale přiznám se - hodně z nich jsem ještě nečetla.

Pavel Stojar

Jana Trojanová v akci.

Jana Trojanová na soutěži v roce 2007.

GLOSA

V čem nás dodnes inspiruje Alfréd Radok

V doprovodném programu letošního festivalu poezie jsme měli možnost vidět dva večery. U toho prvního, vystoupení skupiny Cimbállica, člověk marně tápal, proč je vlastně zařazený do programu festivalu, u druhého to bylo naopak, přínos naprosto evidentní na první pohled.

Přiznejme si, že Alfréd Radok není osobnost, o které bychom toho věděli nejvíce. Proto byly obě části pořadu tak zajímavé. První proto, že nám odhalila schopnosti a genialitu velké osobnosti, divadelního a filmového inovátora, druhá z toho důvodu, že jsme mohli v jednapadesát let starém záznamu vidět přímo ukázkou

jeho přístupu, netradiční, nebo rovnou nekonformní režisérské práce.

Bylo to velmi poučné. Doba, kterou musel Alfréd Radok procházet, nebyla zrovna vstřícná vůči odvážným uměleckým experimentům. Některé z jeho neortodoxních postupů ale nakonec dovedl komunistický režim vhodně využít ve své sebeprezentaci, například laternu magiku. Stejně tak byl Radok jakýmsi předvojem a inspirátorem úspěšné nové vlny české kinematografie šedesátých let.

A ještě je tu jedna rovina, kterou je třeba zmínit. Rovina morální. Radok ve svých vz-

pomínkách zanechává nelichotivý obraz jistých nedotknutelných uměleckých ikon, které dobře posloužily tehdejšímu aparátčikům. Patří sem například Jindřich Honzl, Otakar Vávra...

Tato morální stránka je podle mě stejně důležitá, jako umělecká. I když na to tolikrát doplatil, stál vždy za svou pravdou. V rovině umělecké i morální. Přestože ho kvůli tomu odstavili, dřív nebo později se stejně ukázalo, že jeho úsudek byl správný. To už ale plody jeho kreativity sklízeli jiní...

Pavel Stojar

Herci z Divadla v Dlouhé v představení Případ Radok.

Adéla Pondělíčková: Už před měsícem se mi zdálo, že tady vystupuju

S textem Vyšší princip od Jana Drdy se Adéla Pondělíčková v prvním kole zařadila mezi recitátory, kteří byli specifictví ve dvou ohledech: zvolili si pro svůj výstup prozaický text a rozhodli se délku vystoupení rozložit do více než osmi minut. Přijali tak výzvu strávit pod „světly reflektoru“ nadprůměrné množství času, kdy vzrůstá nejenom pravděpodobnost náhlého „výpadku“, ale i rizika usínajícího publika. Podobně jako jiní účastníci se slečna Pondělíčková nevystavuje tomuto riziku ve Valmezu poprvé.

Jak se ti na festivalu líbí?

Musím říct, že je to něco úplně jiného, než jak jsem byla zvyklá na přehlídky typu Wolkrův Prostějov. Hlavně ten styl bodování, který mě loni, když jsem přijela poprvé, hodně překvapil. V Prostějově se totiž vůbec nebodyje a porota se na výsledku zkrátka dohodne. Zdaleka to nebývá tak jednoznačné, jako tady. Teď už vím, co mě čeká, a jsem spokojená.

A co říkáš na Valmez? Měla jsi čas trochu poznat město?

Neměla. Většinou jsem zalezlá tady v divadle. Byla jsem se podívat akorát na náměstí, ale jinak na to není vůbec čas.

Jak dlouho podobné recitační soutěže navštěvuješ?

Recituju od doby, kdy chodím do školy. Ještě na základní škole jsem se účastnila takových těch okresních kol, ale dál jsem se nedostala. Potom, co jsem nastoupila na gymnázium, jsem poprvé navštívila Wolkrův Prostějov.

Které texty tě nejvíc oslovují? Jaké si vybíráš do soutěže?

Vybírám si převážně prózu. Ta mi sedí víc než poezie. Často je to tak, že hledám v knížkách, které mě zaujaly, nemám přímo oblíbeného autora. Výběr textu hodně ovlivňuje nálada, která je každý rok a na každé soutěži jiná.

Podtrháváš si v knize někdy pasáže, které tě zaujmou, s tím, že je někdy použiješ v budoucnu při recitaci?

Takhle asi ne. Většinou si je vybírám na poslední chvíli.

Tvůj text patřil k nejdelším. Stalo se ti někdy, že by nastal okamžik, kdy bys na jedinou musela pátrat v paměti, jak text pokračuje dál?

I v loni jsem měla podobný, asi osmiminutový text. Musím ale zatukat, že jsem nikdy žádný výpadek neměla, maximálně když si přednes trénuju s paní učitelkou. Na vystoupení se to naštěstí nestalo. Na texty mám naštěstí paměť.

Pokoušíš se také o nějakou vlastní tvorbu?

Občas se mi stává, že když takhle jdu, něco mě napadne. Něco, co mně přijde zajímavé nap-

sat. Když pak přijdu domů a sepišu to, většinou nevím, co s tím dál. Takže něco málo zkouším, ale většinou to nedotáhnu do konce. Jde spíš o chvilkové záblesky, nic systematického.

Jak na tebe působila porota?

Myslím, si že je v tom bodování docela přísná. Na druhou stranu..., je to porota.

Vnímala jsi ji při svém vystoupení? Nebo ses maximálně soustředila na text a svůj výkon?

Snažím se soustředit v podstatě na všechno. Když vidím v publiku někoho, kdo se začíná ošívát a že ho to moc nebaví, snažím se přidat na hlasitosti, abych znovu vyvolala pozornost. Zároveň je těžší neztratit text, ani jeho náladu. Je docela těžké udržet hlasitost, tempo, pozornost publika a to všechno. Pak se třeba stane, že ta chvilka je trošku monotónní, a mě napadne, že jsem do toho odstavce mohla dát trochu víc. To bylo třeba tím, že jsem se na ten text víc soustředila v paměti, než na to, co skutečně obsahuje.

Stalo se někdy, že by ti na okamžik utekly myšlenky a nebyla jsi chvíli přítomná?

Jednou se mi stalo, že jsem recitovala text, kde bylo něco jako „kdo ovládá látku, ovládá

přece i chyby“. A já jsem řekla, „kdo ovládá chyby, ovládá i látku“. Teď jsem nad tím začala přemýšlet, ale mluvila jsem dál. Myšlenkami jsem se pořád vracela k tomu, co se to vlastně stalo. Ale to už je hodně dlouho, to jsem byla myslím v sedmé třídě.

A co tréma?

Tu mám hodně. Já jsem velký trémista. Třeba už měsíc zpátky se mi zdálo, jak tady vystupuju. Je ale pravda, že mě to hodně nastartuje. Myslím si, že kdybych to takhle neprožívala, tak to neprožiju ani na jevišti. Tréma člověku víc pomůže a víc se pak snaží.

Kudy by ses chtěla dále ubírat v profesní oblasti? Nebo je příliš brzy se na to takhle ptát?

Chtěla bych určitě zkusit DAMU nebo nějakou hereckou školu. Nepočítám s tím, že bych byla nějaká slavná herečka, ale chtěla bych aspoň zkusit, jak těžké jsou například přijímačky a podobně. Hodně bych se chtěla věnovat také divadlu, i kdyby to měl být jenom můj koníček. Jinak bych chtěla studovat překladatelství.

Marek Adamík

Adéla Pondělíčková ve II. kole soutěže recitovala text Evity Naušové s názvem Cesta.

Řekli a napsali o poezii...

PŘEČETL A VYBRAL JIŘÍ JUREČKA

Skutečná poezie musí vždy aspoň o hodinu předběhnout život.

Vladimír Majakovskij

Idealismus je základem umění. Den je stejně reálný jako skutečnost. Poezie je věcí snu.

Stéphane Mallarmé

Poezie je to, co spatřil Milton, když oslepl.

Don Marquis

Žena krásná a věrná je tak vzácná jako dokonalý překlad poezie. Překlad obvykle není pěkný, je-li věrný, a není věrný, je-li pěkný.

William Somerset Maugham

Člověk může být počestný, a přesto psát špatné verše.

Molière

Fantazie je matkou poezie, ale i veškeré historie.

Theodor Mommsen

Všechny opravdu velké básně jsou variacemi na píseň osudu, ať už je to maestoso, allegro nebo scherzo.

Christian Morgenstern

Dějiny jsou vlastně realizovaná poezie.

Jan Neruda

Pravým básníkem je ten, kdo mění zlo lidství v dobrodiní krásy; kdo mění meč zla lidství v dobrodiní poezie.

Vítězslav Nezval

Poezie je psána lidmi, kteří zmeškali vlak. Nějak se utěšují psaním poezie o lásce, a lásku neznají.

Osho

Všechny básníkovy čtenářky jsou jeho tajnými milenkami.

Jean Paul

Především se nesmí zapomenout, že dělat poezii je stejně jako milovat. Nikdy se nedovíme, zda je naše radost sdílena. Odměna za to, že jsme tolik trpěli, je pak v tom, že zemřeme jako psi.

Cesare Pavese

Nikde nenajdete poezii, jestliže ji nenosíte v sobě.

Alexandr Sergejevič Puškin

Ornament jest – mražená poezie.

Zdeněk Seydl

Umění a poezie nenapodobuje života, pravá poezie jej množí, stupňuje a umocňuje.

F. X. Šalda

Skutočného básníka spolehlivo poznám podle toho, že po přečtení jeho věcí mám chuť zahodit tie svoje do koša a napísať všetko vrátane vlastného života odznova.

Jozef Urban

Poezie bez vlasti je poezie mrtvá.

Poezia je poznanie plus ilúzia. Preto sa poézia tak podobá životu. Ale iba mladí, bez ohľadu na vek, veria ilúzii, napriek poznaniu. To sú tí praví čitatelia poézie.

Som radšej, keď moje verše znepokojujú, ako by sa mali páčiť.

Miroslav Válek

Malířství je poezie, která se vidí, ale necítí. Poezie je malířství, které se cítí, ale nevidí.

Leonardo da Vinci

Verše mají podobnou vlastnost jako zvětšovací sklo. Zesilují pocity posluchačů. Tam, kde není co zesilovat, tam je poezie bezmocná.

Andrej Vozněsenski

Zdravého člověka vždy polije ruměncem, když napíše báseň.

Frank Wedekind

V každém člověku je skryt básník. Ale musí bezpodmínečně ven?

Claus Wendt

Je těžké vytáhnout z básní nějaké zprávy, přesto však lidé každodenně bídne umírají z nedostatku toho, co by v básních našli.

Tennessee Williams

V umělci jsou dva lidé – básník a dělník. Básníkem se člověk rodí, dělníkem se teprve stává.

Émile Zola

Ženy sice mají oproti mužům řadu předností, ale nebýt mužů, bylo by na světě málo přátelství, málo poezie a vůbec žádná sranda.

Pouze nesmrtelní básníci si mohou dovolit umírat mladí.

Jiří Žáček

POZVÁNKA DO GALERIE MUZEA ŘEZNICTVÍ

Jana Ullrichová představuje obrazy v Muzeu řeznictví

Valašské Meziříčí dlouhodobě naplňuje ideu „Valašských Atén“. Máme mezi městy srovnatelné velikosti pravděpodobně nejvíce galerií a muzeí na počet obyvatel, a nejspíš i nejvíce pořadatelů hudebních produkcí a dalších kulturních akcí.

Zaplněný sál nově otevřeného Muzea řeznictví ve Valašském Meziříčí tleskal malířce Janě Ullrichové i písničkáři Františku Segrado, který je nakonec také aktivním výtvarníkem. Společně zahájili 13. října v galerii muzea výstavu obrazů známé meziříčské autorky. Malířku představila kunsthistorička Alena Podzemná a František Segrado přidal dvě písně ze svého aktuálního alba. Výstava Jany Ullrichové potrvá v galerii Muzea řeznictví do konce listopadu.

Jana Ullrichová je držitelkou Ceny města a dlouhodobě patří k nejrespektovanějším malířkám na Valašsku. V Muzeu řeznictví představuje průřez svou tvorbou od devadesátých let až po současná díla. „Jana Ullrichová vytváří monumentální kompozice svých fantastických

představ a vizí. Touha po poznání tajemství života mystérií a zrození, ale i strach z temnoty, zanikání a konce jí pomáhají v hledání světla, krásy a harmonie,“ zhodnotila tvorbu Jany Ullrichové Alena Podzemná. Příznivci jejich obrazů i autorky samotné se mohou již nyní těšit na setkání v Muzeu řeznictví v úterý 24. listopadu v 17 hodin, kdy bude malířka Jana Ullrichová besedovat s návštěvníky galerie muzea o své tvorbě a o svém životě.

Muzeum řeznictví tak zahájilo provoz galerie, která bude trvale poskytovat výstavní prostory umělcům spojených s regionem Valašska. Vedle atraktivní expozice historie řeznického řemesla a živé přehlídky řeznických strojů i filmové projekce zve Muzeum řeznictví návštěvníky také na koncert. V sále muzea vystoupí 12. listopadu v 19 hodin valašskomeziříčská písničkářka Lucie Redlová.

Aleš Linduška

Do galerie Muzea řeznictví návštěvníky přilákala výstava obrazů Jany Ullrichové i přítomnost zpěváka Františka Segrada.

Foto: archiv H. Ullrich

Jak jste se potkali s Mezinárodním festivalem poezie ve Valmezu?

Dana Půstová (organizační výbor)

Jednoho podzimního dne před lety – krásně a dlouze!

Jana Machalíková a Dana Půstová.

Jana Štefánková (dlouholetá spolupracovnice festivalu)

Vpádem pražských recitátorů, který se postupně proměnil v přání se sem neustále vracet.

Eva Klímová (péče o porotu)

Osudově.

Marek Adamík (tiskové středisko)

Vrána k vráně si sedla.

Jana Machalíková (náhradnice poroty)

Přijela jsem s Janou Štefánkovou jako semifinalistka. Měla jsem možnost se jen dívat a vstřebávat stejně jako letos.

Alena Svozilová (výpočetní středisko)

Můj otec začínal ve výpočetním středisku již u prvního ročníku v roce 1965 a já jsem od 70.

let pomáhala. Když otec zemřel, převzala jsem žezlo a se svou dcerou „počítáme“ až dodnes :-)

Radka Vičarová a Alena Svozilová.

Radka Vičarová (výpočetní středisko)

Už jako recitující na Krásenském zvonečku jsem se dozvěděla, že mé amatérské pokusy ve světě recitace mohou pokračovat na MFP. Začala jsem jako předrecitátorka a pak jsem rovnýma nohama skočila do výpočetního střediska. Touha pomoci s organizací tak skvělého festivalu vyhrála nad touhou se předvádět na pódiu. Už je tomu téměř 17 let, co hlásám do mikrofonu čísla a pak je počítám... takové rodinné sčítání.

Tereza Volfová (tiskové středisko)

S Mezinárodním festivalem poezie jsem se potkala před čtyřmi lety díky kamarádovi kamaráda mé čínorodé kamarádky Niky, která nám tu letos v tiskovém středisku chybí.

Ondřej Smolka (tiskové středisko)

Přes práci. Dokud jsem nezačal dělat v Kázetku, neměl jsem o MFP tušení. A tak se s festivalem postupně seznamuji.

Karel Prokeš (tiskové středisko)

Nepamatuji si jak, a jen přibližně si vzpomínám kdy. Zkrátka, ve druhé polovině 70. let. Úplně přesně si však pamatuji, kdo za mé dlouholeté soužití s festivalem může – Milan Kuchynka, který zde byl v letech 1973 – 1985 vedoucím M-klubu. Začal jsem a dlouho setrval v blíže nespecifikované funkci technického dozoru, tedy poskoka, který měl mimo jiné v popisu práce popíjet s Milanem, kdykoli ho napadlo, že je čas na kořalku. Později jsem se přes roli dramaturga doprovodných programů vypracoval k vedení tiskového střediska. Nejsem si jist, zda je to postup k vyšším metám, ale v partě mladších pánů a mladých dam v redakci Festivalových listů se mi s poezií na festivalu žije docela dobře.

Karel Prokeš.

Tabulka hodnocení 2. kola

	Jméno Příjmení	Autor Název textu	Libor Váček	Matej Čertík	Hana Kofránková	Peter Zemaník	Soňa Pariláková	David Kroča	Alaš Vrzák	Body II. kolo	Body I. kolo	Body celkem	Umístění II. kolo	Umístění I. kolo	Umístění celkem	čas
1	Vít STAŠA	Karel Kapoun Dětský hlas	4	4,5	3	3	4,5	4	5	20	29,5	49,5	11	I. kat. 8.	11.	3:39
2	Adéla PONDELNÍČKOVÁ	Evita Naušová Cesta	3	5,5	4	4	4	5	4	21	31,5	52,5	9. - 10.	I. kat. 7.	9.	2:47
3	Nina POMPOŠOVÁ	V. V. Majakovski Oblak v nohavičích	7,5	8,5	5	7	7,5	6	6	34	33	67	5.	II. kat. 6.	5.	6:12
4	Roman POLIAK	Vasko Popa Kremeň (montáž)	5	5,5	4,5	6	7	6	3	27	35	62	6. - 7.	I. kat. 5.	5.	5:33
5	Andrea KLEMOVÁ	Walt Whitman Spev o mne	5	6	5	6	6	6	6	29	29	58	4.	I. kat. 9. - 11.	7.	5:15
6	Mária NAGYOVÁ	P. O. Hviezdoslav Na výhoně	6	6	5,5	4	6	5,5	4	27	32,5	59,5	6.-7.	I. kat. 6.	6.	5:31
7	Vojtěch HEJTMÁNEK	Karel Vilinski Brežněv	4	5	4	4	4	5	4	21	29	50	9.-10.	I. kat. 9. - 11.	10.	1:44
8	Frederika KAŠIAROVÁ	Ján Šimonovič Deti	7	5	4	6	7	6	8	31	35,5	66,5	3.	I. kat. 3. - 4.	3.	7:51
9	Tomáš HODERMARSKÝ	Vincent Aleixandre Nestačí	5	6	4,5	5	6	5	5	26	29	55	8	I. kat. 9. - 11.	8.	6:54
10	Alžbeta JURKOVIČOVÁ	Ludmila Podjavorinská Čin - čin	8	8,5	8	10	10	9,5	9	45	47	92	1.	II. kat. 1.	1.	9:31
11	Marianna STANČOKOVÁ	Ernst Jandl Nemecká báseň	6	7,5	7,5	7	8	6	7,5	35,5	35,5	71	4.	II. kat. 5.	4.	8:33
12	Terezie JELÍNKOVÁ	Jonáš Zbořil Ční	5	1,5	5,5	1	5	5	4	20,5	36	56,5	6	II. kat. 4.	6.	0:44
13	Eva HADRAVOVÁ	Vladimír Holan Sbohem	8	7	7,5	8	8	8	7	38,5	41,5	80	3.	II. kat. 2.	3.	5:36
14	Terézia PRAVDOVÁ	Amy Lawellová Vzory	5	7	6	7	6,5	4	2	28,5	35,5	64	5.	I. kat. 3. - 4.	4.	8:20
15	Tereza SVĚRÁKOVÁ	Ivan Wernish Les	7,5	7,5	8	9	5,5	6	8	37	39	76	1.	I. kat. 1.	1.	3:22
16	Martin MOKRÝ	Guillaume Apollinaire Hudebník ze Saint-Merry	5	6,5	6	8	9	7	6	33,5	36	69,5	2.	I. kat. 2.	2.	7:50
17	Vladimír SOLDÁN	Ernest Hemingway Druhá báseň pro Mary	9	7,5	8	9	7	8	7	39,5	40,5	80	2.	II. kat. 3.	2.	9:41

Festivalové menu

Valašská kyselice, chléb	30 Kč
Dýňová polévka	30 Kč
Kuřecí řízek, bramborový salát	70 Kč
Vepřový guláš, chléb	70 Kč
Hermelín na grilu, hranolky	70 Kč
Klobása na grilu, chléb	50 Kč
Hermelín na grilu, chléb	50 Kč
Párek v rohlíku	20 Kč
Hranolky	30 Kč
Palačinka s ovocem	35 Kč
Valašský frgál 1/4	35 Kč

Přejeme Vám dobrou chuť.

Zde může být i vaše reklama ...

Těšíme se na vás příští rok
20. - 22. října 2016
 na 52. Mezinárodním festivalu poezie

Zde může být i vaše reklama ...

tiráž

*foto na titulní straně Alžběta Jurkovičová, foto Vlasta Červenková
a poslední straně galerie Sýpka, foto Ondřej Smolka*

Festivalové listy 51. Mezinárodního festivalu poezie pro účastníky festivalu vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, příspěvková organizace.
Redakce: Karel Prokeš - šéfredaktor, Ondřej Smolka - grafika, sazba, Pavel Stojar, Tereza Volfová, Aleš Linduška, Jiří Jurečka, Marek Adamík, Vlasta Červenková - fotograf.

partneři festivalu:

